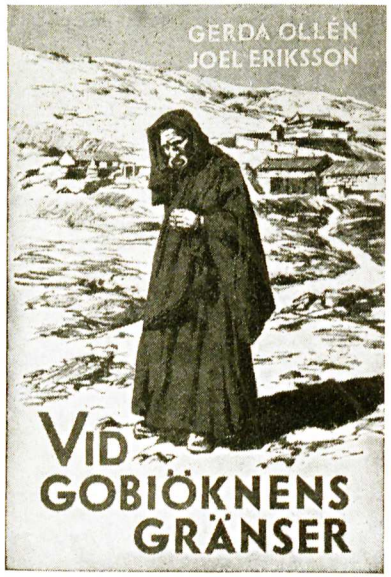

Lämplig julklapp.

Vid Gobiöknens gränser

Livsbilder ur Svenska Mongolmissionens historia

Av Gerda Ollén och Joel Eriksson.

Förord av Frank Mangs.

Köp till jul boken "Vid Gobiöknens gränser".

Ur recensionerna anföra vi:

"En utmärkt god och levande bok om det oändligt mödosamma missionsarbetet i Mongoliet."
Professor **K. B. Westman** i Sv. Missionstidskrift.

"Vi anbefalla varmt denna bok, som med sina åskådliga och gripande skildringar utgör ett värdefullt tillskott till svensk missionslitteratur."
Teol. dr. **Gunnar Dahlquist** i Sv. Kyrk. Missionstidning.

"Man gribes og opbygges av disse Skildringer."
Biskop **Axel Malmström** i Nordisk Missionstidskrift.

"... ett återupplivande av några av mitt livs oförgätligaste minnen. En högaktuell missionshistoria med gripande inblickar i kampen mellan ljus och mörker —. Boken är värd en vidsträckt spridning."
Pastor **Joh. Hagner i Missionstidningen-Budbäraren.**

"... saklig och lättläst—. Intresset stiger med varje kapitel — ett strålande bevis för Guds rikes kraft att omskapa människoliv. En god och värdefull bok som förtjänar den största spridning."
Missionär **Olov A. Johansson** i Vår Kyrka.

"... sannerligen en skildring mera spännande och full av äventyr än de flesta i vår missionslitteratur. Det är en god bok."
S. B i När och Fjärran.

Boken rekvireras direkt från Svenska Mongolmissionens expedition, Brunnsgatan 4, Stockholm, till ett pris av häft. kronor 4:50, inbunden kronor 6:—. Återförsäljare rabatt.

Svenska Mongolmissionens Förlag, Stockholm

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1945
75773

Två bilagor medfölja.

1-10.
Teol. Tidskr.

Ljusglimtar från Mongoliet

TIDSKRIFT FÖR SVENSKA MONGOLMISSIONEN

N:r 1	EXPEDITION: Brunnsgatan 4, Stockholm	Jan. 1946

De dödas nyårshälsning.

Vid denna tid för femton år sedan bad Ljusglimtar Svenska Mongolmissionens styrelses medlemmar att genom tidningen skicka en nyårshälsning till mongolvännerna.

Många av dem som då skrev — mer än hälften — är nu borta. Allas hälsningsord präglades av kärlek och nitälskan.

En av dessa, som lämnat oss, är pastor Fr. Peterson, formulerade sin hälsning så:

»För mongolmissionens vänner har det ofta varit att gå åstad gråtande och bära sitt utsäde. Så mycket vissare skall det då vara, att de, när tiden är inne, skola komma åter med jubel och bära sina kärvar — famnen full — i hans namn och för hans skull, till hans ära och vår gemensamma glädje. Gud, hjälp oss att ej tröttna. Det lönar sig att hålla ut.»

Vännerna som gått före tröttnade ej. De höllo ut. Må vi vandra i deras fotspår. En kort liten tid är oss ännu beskärd att verka det verk, som blivit oss ombetrott. Natten kommer, då ingen kan verka.

En annan av våra nu hädangångna mongolvänner skrev vid samma tillfälle:

»Kära missionsvänner, give Gud oss nåd att i hans kraft med förnyat allvar, i uthållig bön och med Jesu kärlek göra allt vad vi kunna, medan det ännu heter: 'I dag'; detta är min innerliga önskan för oss alla.»

Medan det ännu heter »I dag».

»Gud är vår tillflykt och starkhet.»

Nyårshälsning till våra vänner.

När vi se tillbaka på det gångna året, ha vi mycket att tacka Gud för. Visserligen är det långt ifrån vad vi önskade att det hade varit. Men vi spåra Guds ledning i mycket av det som skett, och om vi kunde se djupare in i stort och smått, skulle vi varsna ännu mera av Guds vägar. Ty Gud verkar i tiden. »Min Fader verkar ännu alltjämt; så verkar ock jag», sade Jesus. Guds verk pågår oberoende av vad människor tänka eller göra. Det har sin grund i ett evigt rådslut, bestämt och planlagt före världens skapelse, och det fullbordas och fullkomnas med den gudomliga kraftens oemotståndlighet.

Jag hörde för en tid sedan en predikan, som målade framtiden i dystra, mörka färger. Den enda ljusglimten var, att några få rättrogna själar till sist ändå skulle bli frälsta ur det allmänna fördärvet. Men annars skulle domen och förstörelsen och det eviga mörkret gå över allt och alla. Icke långt därefter lyssnade jag till en annan predikan, som gav en helt annan bild. Visserligen är mörkret stort på jorden, och ondskan synes triumfera, men Gud har ännu icke sagt sitt sista ord. Han skall dock segra. I Kristus är grunden lagd för denna seger och genom Kristus skall den fullkomnas. Men Guds seger är kärlekens seger — kärlekens, som fördrager allting, tror allting, hoppas allting, uthärdar allting och som evigt verkar. Det ger kraft åt livet och gärningen att tro kärlekens Gud om stora segrar och stora planer — allt i enlighet med det gamla ordet: »Det intet finns, som icke vinns av kärleken, som lider».

»Evangeliet om riket skall predikas för alla folk», enligt Jesu befallning, och sedan kommer denna tidsålders ände. Då inbryter rikets tid, då Kristus skall vara konung på jorden. »Han måste regera, till dess han lagt alla sina fiender under sina fötter.» Vår tid är förberedelsetiden för rikets upprättande. Nu går häroldsropet ut över världen: »Gören bättring, ty Guds rike är nära!» När detta budskap nått alla folk, kommer Konungen och upprättar riket. Det ligger i sakens natur, att mörkrets välde med alla sin makt söker hejda och hindra inbrottet av denna nya tid. All den förstörelse, vi bevittnat de sista årtiondena,

har utan tvivel haft med denna sak att göra. Evangeliet har nått ut till allt flera områden av jorden, och förberedelsearbetet nalkas sin fullbordan. Därför äro ondskans andemakter verksamma som aldrig förr. De båda världskrigen och allt vad de medfört av lidande för mänskligheten och av hinder för evangeliets framgång, har varit led i denna kamp. Nu är visserligen kriget slut, men den allmänna oron fortsätter, och lidandet har icke upphört. Det synes vara långt kvar, innan lugna tider inbryta. Allt detta förskräckliga, som har skett och alltfort sker, är i verkligheten en enda stor kraftmätning mellan andemakter från ljusets och mörkrets världar. Hela bibeln och icke minst Nya Testamentet har många antydningar om dessa strider, i vilka även människorna göra sin insats på den ena eller andra sidan.

Vi se blott vad som sker på jorden men icke striderna i andarnas rymder. Och det mesta vi se särskilt under stormtider som de senaste åren är nöd och lidande och synd och hat och förödelse. Vi ha svårare att se det Guds verk, som pågår och som slutligen trots allt skall bryta sig igenom och segra över alla ondskans makter. Kärleken, som är Guds kraft, arbetar mer i det tysta, utan buller och rop och stora åthävor, under det att hatet och de onda lidelserna göra mycket väsen av sig.

Gud har sina tider. När »tiden var fullbordad», sände Gud sin Son, heter det om Kristi första ankomst till jorden. När tiden är fullbordad, skall Gud åter sända sin Son från himmelen för att fullborda det frälsningsverk, vars grund lades vid hans första ankomst. Då skola himmelens krafter sänka sig ned till jorden med kärlek och rättfärdighet, försoning och frid bland människors barn. »Då skola de smida sina svärd till plogbillar och sina spjut till vingårdsknivar och icke mer lära sig kriga.» De tre första bönerna i Fader Vår ha mycket att lära med hänsyn till Guds framtidsplaner. Kristus vill i denna bön föra oss upp till Guds höjder och in i gemenskapen med hans planer, på det att vår vilja må bli ett med hans vilja och vi sålunda bliva starka i Gud. Då få också våra böner sitt rätta resultat, och vi bli skickliggjorda att vara Guds redskap bland människorna.

»Gud är vår tillflykt och starkhet.» Med den förvissningen börja vi det nya året, och i den vissheten söka vi i trohet fullgöra det uppdrag Gud har givit oss. Vi veta icke vad som närmast kommer att ske på vårt fält i Mongoliet, men det veta vi, att saken står i Guds hand och att hans verk aldrig kan bli om intet. Vi hoppas ju ock så småningom få hälsa våra missionärer välkomna till fosterjorden för en välbehövlig vila efter den långa och pressande arbetsperioden. Må vi icke glömma dem i våra

böner och icke heller våra stationer och den infödda församlingen på fältet!

»Gud är vår tillflykt och starkhet» — det är ock nyårshälsningen vi vilja sända alla våra vänner, medarbetare och förebedjare över hela vårt land. Må det ingångna året bli ett nådens och barmhärtighetens år och ett den kristna missionens rika år.

J. E. Lundahl.

Röster som mana.

Tankar i nyårstid.

Jag önskar inför den fredsperiod som nu förestår av allt mitt hjärta:

att så många missionärer sändas ut, att vår älsklingstanke, utvidgning genom ambulerande missionsstationer, bleve möjlig att realisera.

Elsa Skallsjö.

*

Varför ha vi ej, då vi så länge haft myndigheternas tillstånd därtill, fört evangelii budskap till mongolerna i de väldiga områdena utanför vårt egentliga fält?

Svenska Mongolmissionen har under mer än 45 år bedrivit mission i landet. Men varför har arbetet utvecklats så sakta? Varför har missionärernas antal, när det varit som störst, knappast uppgått till mer än ett dussin? Varför har det varit en så ringa tillväxt inte endast i fråga om arbetarnes antal utan också i fråga om arbetets effektivitet och utbredning?

Kanske en allvarlig rannsakan inför Guds ansikte skulle visa oss, att den djupast liggande orsaken är bristande andekraft.

Ack, varför ha vi varit så tröga, så lama? Varför ha våra hjärtan varit utan eld och våra böner utan den kraft som försätter berg och tränger genom alla hinder?

Men ännu är tiden ej förliden. Ännu är det tid att bedja fram en skara av missionärer och en annan skara av infödda medarbetare. Ännu är det tid för en framryckning på alla områden inom vår mission i hemlandet och ute på missionsfältet.

Därför — medan vi hava tid — låt oss på nytt inviga oss åt Gud till helig tjänst på vårt hårda, stenbundna missionsfält!

Gerda Ollén.

*

Vad missionens folk i denna tid framför allt behöver är uthållighet. Det är också märkligt att se, hur högt Guds ord skattar betydelsen av denna dygd. Genom uthållighet bli våra böner hörda (Luk. 11: 5—10 och 18: 1—8), genom uthållighet få vi till arvedel vad utlovat är (Ebr. 6: 12), genom uthållighet kunna vi göra Guds vilja (Ebr. 10: 36).

Ju längre isoleringen därute fortsätter, desto starkare blir frestelsen att tröttna. Vi må alla bedja Gud om kraft att hålla ut i det verk han anförtrott oss, till dess hans tid kommer att öppna vägarna och bereda nya möjligheter. Det är alltid hopp när Gud är med. Därför se vi framtiden an med förtröstan och tillförsikt.

Magnus Havermark.

*

Nu vänta vi hem ett 10-tal missionärer och hoppas att snart få sända ut 8 andra i stället. Till att börja med. Vi behövde få skicka ut flere, men få vi omedelbart sända ut nästan lika många som de som komma hem, få vi vara mycket glada och tacksamma.

Nu gäller det att på nytt taga upp arbetet för Guds sak bland stäppernas folk. Kanske islossningen förestår, kanske öppnas de mongoliska vidderna snart på nytt för Herrens soldater — dessa, som komma utan bombplan och pansarvagnar, men i stället med det allt omskapande budskapet om riket.

Om detta blir den sista vintern före en ny, välsignad missionsperiods inträde — hur böra vi då inte redan nu arbeta med dubbel glädje för Riket, hur böra vi inte bedja i djupet av våra

hjärtan, med Guds Ande i samklang med vår ande, hur böra vi inte *offra!*

Ja, offra.

Vad hava vi egentligen offrat? Ha vi offrat något alls?

Ack, låt oss inte tala om våra offer, men låt oss skynda att verkligen offra något lite för vår Guds sak.

Låt oss göra det i vinter. Isoleringen är snart bruten. En ny tid står för dörren. Vi måste vara rustade. Vi måste skynda.

N. P. Ollén.

*

Det har med rätta länge sagts att det svenska missionsfolket kommer att ställas på ett allvarligt prov vid krigets slut. Nu är kriget slut. Det är nu som stora omflyttningar inom missionärskåren måste äga rum med ty åtföljande stora utgifter. Stå vi inom Svenska Mongolmissionen rustade inför de väldiga uppgifter, som nu möta? Svaret måste bli, att även om vissa förberedande åtgärder vidtagits, äro inte än de förarbeten utförda, som äro av nöden. Det behövdes ett krafttag till.

J. M. Ollén.

Missionär A. F. Almblad död.

En trofast vän till vår mission.

En hängiven och trogen Herrens tjänare har fått hembud.

I ett brev från våra missionärer meddelas om missionär Anton Almblads död i Peking den 30 oktober 1945. Missionär Almblads namn har alltsom oftast varit synligt i »Ljusglimtar från Mongoliet», och han är därför inte okänd av dess läsare. I anledning av hans bortgång och den betydande insats han gjort för Mongoliets evangelisering är ett omnämnande i vår tidning av hans missionsgärning väl på sin plats.

Missionär Almblad kom ut till Mongoliet redan hösten 1905 och har således under fyrtio år arbetat på detta fält.

Missionär Almblad föddes i Kaskö i Finland, men reste som ung pojke till Amerika. Efter sin omvändelse genomgick han professor Risbergs missionsskola i Chicago, varefter Skandinaviska Alliansmissionen sände honom ut som missionär till Mongoliet. Efter en arbetsperiod av sex år i detta sällskap övergick Almblad till Brittiska och Utländska Bibelsällskapet och blev då dess ombud i Mongoliet.

A. F. Almblad.

Det blev inom detta sällskap, som Almblad fick sin egentliga livsuppgift. Under trettiofem år har han sålunda med sin bibelkaravan åter och åter genomkorsat Mongoliet. Knappast torde någon europé ha gjort så vidsträckta och omfattande resor i Mongoliets väldiga öken- och stäppområden eller kommit i så nära kontakt med dess folk som missionär Almblad. Ensam med några mongoler som medhjälpare kunde han färdas därute på mongolstäpperna — långt in i öknarna — och där uppehålla sig i månader utan att träffa en europé eller ha den allra minsta förbindelse med yttervärlden. Ofta ha dessa resor gått igenom av rövare besatta trakter, där ständig fara för livet förelegat. Trotsande farorna har han trängt sig fram för att sprida sina biblar eller bibeldelar inom vida områden. Han har knutit förbindelser med mongoler i de högsta och le-

dande kretsarna, men han räknade också många vänner bland de enkla herdarna och karavanmännen.

Av en bibelspridare i Mongoliet kräves såväl mod som kroppslig och andlig spänst och styrka. Almblad var särskilt i yngre år en både djärv och skicklig ryttare. Nedskrivaren av dessa rader fick i hans sällskap göra sin första längre ridtur i Mongoliet — det var en sträcka på över sextio svenska mil, som vi red på åtta dagar. På denna resa lärde jag känna Almblad som en god, Guds sak i Mongoliet varmt hängiven missionär. Denna uppfattning av vännen Almblad har under årens lopp mer och mer befästs. Han sålde och delade ut biblar och bibeldelar till tusentals mongoler, men han sökte också, så fort tillfälle gavs undervisa dem i bibelns sanningar. I Kalgan där han hade sitt huvudkvarter, hyrde han under många år en lokal i en stadsdel, där mongolerna brukade bo då de voro nere för affärer. Dit inbjöd han dem, och många mongoler har där för första gången i sitt liv fått höra evangelium.

Våra missionsstationer blev oftast utgångspunkten för Almblads missionsresor. Där förvarade han sina tält och sin karavanutrustning mellan resorna. Följd av våra böner och välönskningar drog han och hans män åstad, och med glädje och stort intresse blevo de välkomnade, då de vände tillbaka. Alltid var han villig att deltaga med predikan vid våra gudstjänster. På så sätt och under dessa förhållanden ha vi mongolmissionärer under årens lopp lärt känna och värdera vännen Almblad.

Det Almbladska hemmet i Kalgan har också under alla dessa år stått öppet för Svenska Mongolmissionens missionärer. Vid sina besök nere i Kina för att göra uppköp eller ordna andra angelägenheter ha de inte bara fått åtnjuta hemmets trevnad och gästfrihet utan även fått mycken praktisk hjälp.

Missionär Almblad lämnar ett stort tomrum efter sig bland mongolmissionärerna, men vi tacka Gud för allt vad han givit oss genom denne sin tjänare. Trogen har han tjänat ända till slutet på den plats Gud ställde honom, och nu har han gått att mottaga nådelönen enligt ordet: »Gå in i din Herres glädje».

M. H.

Sök att under bön vinna en ny prenumerant för Ljusglimtar — kanske kommer detta att för missionen betyda ett krafttillskott av oanad räckvidd.

Brev från missionär Marthinson.

»Åter stunda härliga tider för Mongoliet.»

Peking den 23 sept. 1945.

Då vi fått ett tillfälle att med en amerikansk officer sända ett litet brev över Amerika, skall jag i hast söka få iväg några rader.

Vi må alla gott. Hela vår lilla skara ha fått vara friska. Tänk vad tiden går. Vi ha redan varit här bra mycket över året. Vi ha haft det underbart bra i många hänseenden, och sedan Paul-Georg kom ut så släppte det trycket också. Visst har det varit tider av ovisshet, men Gud är så god, så god. Allt har han väl beställt. Då det gäller de medel som sänts ut så ha vi än en hel del kvar. Almblad, som nu är så sjuk, har fått åtskilliga tusen i lån av oss de sista åren. Landin följde vi till graven i går. Missionär Spira ligger i en sorts tyfus (är tillsynes på bättringsvägen).

Alla vänta vi nu på att få fara hem. Vi ha just fått telegram från de svenska Shanghaimyndigheterna, att det kanske kan gå att resa över Amerika. Alla missionerna böra hemställa till den svenska regeringen, att den sänder en båt (mer än 100 vill hem från Norra Kina) om det ej går att fara hem över Amerika. Ty alla bör komma hem, så fort sig göra låter. Att sitta här i Peking är ju för oss mongolmissionärer endast ett ödslande av tid. Kan vi komma hem och få vila upp oss litet, kan vi snart resa ut igen. Vi hoppas, att vägarna dit upp så småningom ska öppnas och fria förhållanden ska inträda i högre grad än någonsin. Före fredslutet här hörde vi ifrån de våra. Sen dess har vägen till Kalgan varit alldeles stängd. Hövdingen i Sunnit och en hel del mongoler lyckades fly från Kalgan ned hit och hövdingen har sedermera farit till Chungking. Så långt vi av tidningen här kan förstå så kommer Inre Mongoliet och Chaharprovinsen att åter tillfalla Kina. Vi hoppas, att så kommer att ske. För tillfället är vårt fält helt i ryssarnas händer, men det kommer nog att återgå till kineserna, så fort de hinna överta styret igen. Här i Peking ha japanerna ännu fått behålla sina vapen. När det blir avväpning vet ingen, men vi hoppas, att det skall bli snart.

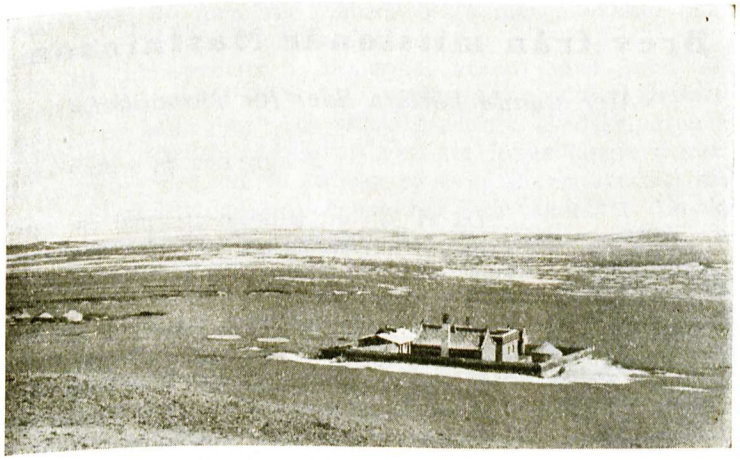

Vår utstation Tjaggan Hårra som under ockupationen använts till skola.

På Goltjaggan var allt vid tiden för kapitulationen i samma skick som då vi lämnade fältet. Vår medarbetare Sharr har flyttat bort med tält och djur till en plats ej långt från Hatt in Sum. Dojenstationen har använts till skola. Där bo våra medhjälpare Jattambas kvar. I Hatt in Sum var allt — när vi hörde därom sist — ungefär som förut. Kapellet och matrummet samt de bortre fyra rummen hade använts till skola (provinsskolan hade förut varit vid Jamen, men flyttats hit, då huset där borta använts för inkvartering av soldater).

Bårr, vår medhjälpare i Hatt in Sum, har sökt hålla möten två gånger i veckan och har varit mycket trogen och villig till tjänst. Den unge skolläraren Sitena har föreståtts flickskolan i Dojen, som förut varit förlagd till Changpeh. Tjaggan Hårra, denna plats, som förut varit i hertig Larssons ägo, men övertagits av oss, har också använts till skola. Som portvakt här har en av de våra, Ultjis fru, fungerat. Alla ha varit krya. Utjis son är i Kalgan, men hur det gått för honom, sedan staden överlämnats i åttonde kinesiska arméns hand, veta vi icke. Vi längta så oerhört mycket att på nytt höra något från de våra uppe i Mongoliet. Men det tar sin rundliga tid, innan allt här i Kina kommer i sina gamla gängor igen. Nu huserar nog en massa rövare däruppe, och att resa dit upp nu, innan vi fara hem, blir nog ogörligt. Endast Gud vet, hur det kommer att bli, men han skall nog öppna dörrarna helt igen.

Tack att Ni så troget hållit ut. En ny tid stundar säkert. Men det dröjer, innan förhållandena bli ordnade igen. Det ser ut, som om kapitulationen kom överraskande fort för kineserna själva. Kineserna ha inte trupper överallt för att genomföra avväpningen.

Vägen är än så länge spärrad mellan Peking och Kalgan. Inga tåg gå. Vi ha sökt få reda på, hur missionärerna i Kalgan ha det, men det har icke lyckats. Ingen möjlighet att komma i kontakt.

Kära vänner, hur roligt det skall bli att se Er alla igen. Vi äro så tacksamma mot alla dessa, som stått bakom och stött verket. Snart skall nog en härlig tid igen stunda för Mongoliet. Det finns ju en liten skara troende däruppe, och de är glada och tacksamma för att Ni sänt kristna budbärare ut till dem. Och flere vänta de. Bedjen Gud, att han nu vederkvicker och stärker sina trötta tjänare till själ och kropp och sedan åter sänder dem åstad. O, hur underbart att få vara hans tjänare. Arbetet är ju så stort. Ett arbete, som Herren Jesus älskar så högt.

Vi sörja över vår vän Almblads svåra sjukdom. Han har varit de stackars fattiga mongolerna till så stor hjälp. Och hur har han icke hjälpt oss, mongolmissionärer! Han har tagit del både i vår glädje och vår sorg; många äro de steg han och hans hustru fått gå för att bistå oss, när vi kommit ned till Kalgan. Mänskligt att döma ser det ut, som om han snart skulle få sluta sitt långa liv i Herrens tjänst. Ett välsignelserikt liv har det varit. Trogen intill döden. När han var som sjukast, bad och ropade han ständigt till Gud för deras frälsning, som låg honom särskilt om hjärtat.

Jag måste nu sluta. Om så behövs, sända vi ett telegram; än har telegrafen inte öppnats, men vi vänta, att det skall snart bli möjligt att igen skicka telegram, möjligen genom Röda Korset. Den amerikanske officer, som lovat ta med detta brev, far i morgon med flyg, och därför måste jag nu i väg med dessa rader.

Hälsa alla så hjärtligt.

Svea och *Anders Marthinson.*

Observera, att var och en som samlar fem nya prenumeranter å Ljusglimtar, gratis erhåller som premiebok J. Lundahls senaste intressanta missionsbok »I egna händer».

Tänk också på, att det är av stor vikt för missionen, att Ljusglimtar erhåller ökad spridning.

Brev från Gerda Ollén.

Utsikterna till snar hemresa ganska mörka.

Peking den 21 nov. 1945.

En vänlig amerikansk yngling, en soldat, som var här i går och hälsade på, lovade innesluta ett par brev från oss i ett, som han skulle skicka till sitt hem. Tänk, om Ni på så sätt äntligen skulle få ett livstecken från oss. Margith Persson och jag gör i alla fall nu ett försök. Det är så underligt med den här avbrutna postgången, nu när det ju är »fred». Vad jag längtar att snart få se Er och veta hur Ni har det och hur allt är! Det är ju nära på ett år snart, se'n jag hörde något!

Många gånger har det sett ut, som om det skulle bli någon båtlägenhet för oss svenskar, men så har hoppet slagit fel. Nu blir det väl inte förr än den reguljära båtförbindelsen med Europa eller Amerika kommer till stånd — kanske inte det blir förr än någon gång i vår!

Inte för att det går någon nöd på oss — långt därifrån. Gud har varit så underbart god mot oss. Oändligt mycket *skulle* kunnat hända, men Gud har avvänt det allt, och vi har hela tiden varit skonade från olyckor och nöd. Och vi ha under hela denna kris- och dyrtid haft allt vad vi behövt, och det fullt upp. Nu är återigen utsikterna här långt ifrån ljusa, och ingen kan förutse vad som kan komma att hända. Endast i Gud finns vila och tröst och kraft. Men det finns där, och det bör ju vara oss nog. Sedan lång tid är tågförbindelsen med Kalgan bruten, och från våra mongoler ha vi sedan länge ingenting hört. Detta tillsammans med alla invecklade och tilltrasslade förhållanden härute gör väntanstiden tålamodsprövande på många sätt. Huvudsaken är i alla fall, att vi ha *oändligt* mycket att vara tacksamma för.

Det var inte så hett i sommar som sommaren förut, och Vivan Almqvist och jag hade det skönt därute vid Västra Bergen. För någon tid sedan flyttade Svenssons, Vivan och Sofie Bergeld till ett hus vid Language School en bit härifrån, som stod tomt och där de få bo hyresfritt mot det att Paul-Georg fungerar, om inte som husvärd, så åtminstone som hjälp till husvärden där. Så nu är det bara Folke och Margith Persson, barnen och jag här i familjen. Och det är bättre, ty det är så knogigt för husmödrarna att skaffa mat här i Peking även till ett mindre hushåll under de förhållanden som nu råda. (Nu kostar exempelvis smör 14,000 mex. dollars per kilo).

Dagny Hansen är trött och sliten. Hon har ju hushåll för sig, men måste flytta nu i dagarna. Hon hade ju hoppats få fara hem i stället. För lite se'n kom det en missionärsfamilj från staden Tatung (väster om Kalgan) hit. De hade varit på väg 16 dagar och fått lov att fara långa omvägar. Se'n dess har förbindelsen med norr och nordväst ytterligare försämrats. Så vi vet ingenting om, hur missionärerna på Alliansmissionens och Helgelseförbundets fält ha det. Det är ju inbördeskrig i landet lite varstans nu.

Tänk att vår gamle vän Almblad har fått sluta. Han hade kräfta. Den 30 oktober fick han gå hem. Det var en stilla sjukbädd och ett mycket ljust och fridfullt och skönt slut efter en lång och trogen tjänst. Vi alla mongolmissionärer känna det så tomt efter honom. Han var mycket för oss. Folke Persson jordfäste honom och höll griftetalet. Det var en vacker och gripande högtidlighet med mycket av ljus och hopp och förväntan över sig — allt under det höstlöven dalade och allt omkring oss talade om förgängelse.

Förra söndagen öppnades en serie ungdomsmöten i en av de större kyrkorna här i staden. Det är Folke och en god vän till honom, som tagit initiativet till och stå som ledare för dessa möten. Det är så mycket unga människor, engelsktalande, här i staden, i synnerhet sedan amerikanska marinsoldater i stort antal kommit hit. Vi ha känt, att det är på tiden att söka göra något för att nå dessa unga, och vi hoppas, att det skall bli verkliga resultat av dessa möten.

Vi är så tacksamma över att vi alla är friska. Mer eller mindre trötta är vi. Det tycks inte riktigt gå — det är förstås de yttre förhållandena, som kännas pressande — att hämta krafter härute. Det blir väl bättre, när vi kommer hem. Det är oändligt mycket att vara tacksam för, att vi slipper vara sjuka. Jag har brutit vänstra armen, nära handleden, när jag en dag (det är fjorton dagar se'n nu) blev kullkastad på gatan av en riksha, men brottet håller på att läkas nu. Så väl, att det inte var ett ben.

Om jag vågade tro, att de här raderna komme fram till jul eller nyår, så innesluter jag i det här lilla fattiga brevet hela mitt hjärtas önskan och bön om rikaste glädje och välsignelse till alla mina och missionens vänner — en sådan glädje och en sådan välsignelse som varar och som till och med förvandlar torftig vardag till högtid. Give Gud det till var och en av Eder såsom Ni aldrig förr har upplevt det. Give han oss det tillsam-

mans — i denna nödens tid, då vi alla behöva inre frid och kraft och glädje mer än någonsin. Han ger det, när vi söker *honom*, det vet jag. — Innerliga hälsningar till Er alla.

Gerda Ollén.

Den döendes vädjan.

Vår missions historia har många blad, fyllda av ödslig tragik. Här ett av dessa drag från vår missions tidigaste och mest lidandesfyllda år.

Två ensamma missionärer, två makar, bodde sedan 1907 i ett svart mongoltält ute på mongolslätten. Vinterstormar rasa, och det är 30 grader kallt ibland om morgnarna inne i tältet.

Man lyckades så småningom bygga en primitiv stuga. Men hustrun stod i längden ej ut med strapatserna; en dag sjuknade hon in, och inom kort tog Gud henne hem.

I ett brev, daterat den 5 april 1909, skrev den ensamvordne missionären, O. Karlén, härom:

»I går insomnade min maka, stilla som ett barn i modersfamnen. Hennes avskedshälsning var:

Hälsa att jag går hem till Jesus, min älskade Frälsare, men upphören ej med missionen, utan tagen starkare tag, sänden ut många till Mongoliet. Mongolerna äro värda att offra sig för. Även härifrån skall det bli en räddad skara. Jag tror ej, att jag genom mitt liv vunnit någon, kanske Herren genom min död vill giva mig någon kärve . . .»

Detta var den 5 april. Den 13 april skrev Gendun hem till Sverige:

»Fru Karléns sjukdom och död har krossat mitt hjärta. — — Jag är nu döpt och har fått inträda i församlingen. Vi bedja Eder tusenfalt: förskjut ej från edra hjärtan Mongoliets okunniga folk, och lämna dem ej att dö i mörkret.»

En gripande vädjan.

»Lämna dem ej att dö i mörkret» — så bad den döende missionären.

»Lämna dem ej att dö i mörkret» — så bad den ende mongol, som blev genom henne vunnen för Herren.

»Lämna dem ej att dö.»

Vad svarar du? Vad svarar den generation av mongolvänner, som nu lever till denna vädjan?

Svaret på denna vädjan måste ges på nytt tid efter tid, år efter år, stund efter stund.

På färdevägar.

Uppmuntrande erfarenheter.

Av missionär *Joel Eriksson.*

I anledning av årsskiftet har Ljusglimtars redaktör bett mig om några minnen från resorna här hemma. Tanken går då först till en missionskurs i Knislinge i Skåne. Församlingen hade inbjudit veteranen, missionär Tonnér från Kina och missionär Smedberg från Kongo och mig från Mongoliet. I vanliga fall då man är ute på en resa hör man bara sig själv kväll efter kväll, och det blir tröttsamt. Här fick vi lyssna till varandra, och under en vecka hinner man ju beröra olika sidor av arbetet. Och vi missionärer tröttna aldrig att lyssna till kamrater från andra fält. Det blir lärorika jämförelser man får göra, och man inspireras av att höra om vad Gud gör bland andra folk.

Nu är ju Knislinge Missionsförsamlings präktige ordförande, direktör Enoesson också medlem av Svenska Mongolmissionens styrelse, och jag antar att initiativet kom från honom, men om andra känna sig manade att följa exemplet, så stå vi gärna till förfogande.

Senare fick jag också förmånen att medverka vid en liknande missionskurs i Häverödal, men där hade jag tyvärr endast tillfälle att vara med en kväll.

En annan god form för ordnandet av missionsföredrag mötte jag i Enköping, dit jag kallats att tala och där vännerna i Fosterlandsstiftelsen, Missionsförbundet, Baptistsamfundet och Frälsningsarmén ordnat sammankomsten som alliansmöte. Det fick god tillslutning. Mongolmissionen är ju en alliansmission, och under resorna växla lokalerna mycket. Ena dagen är det en av fädernas gamla kyrkor, den andra ett missionshus eller kapell. Mig gläder det mycket, då jag ser vännerna i de olika grupperna gemensamt gå in för att stödja Guds verk.

I Norrtälje hade likaså missionsförsamlingens och Fosterlandsstiftelsens vänner ordnat föredraget som alliansmöte, även det välbesökt och med gott synligt resultat. Och nu vid sista resan i Värmland hade vår gode vän, kyrkoherde Alf Norbäck ordnat

mötet i Sunne i Helgelseförbundets missionshus, även det med god tillslutning och ett gott missionsoffer.

En annan form mötte mig under en resa på Gottland i höst. I Sanda hade vår vän, kyrkoherde Hultmark först ordnat ett missionsföredrag i kyrkan utan bilder. Det var en stämningsfull högtid i det gamla templet, upplyst av levande ljus och välbesökt. Sedan inbjödos samtliga vuxna av kyrkliga syföreningen och kyrkoherden och hans fru till kaffe och en missionsstund i prästgården, och där visade jag mongolbilderna. Flera representanter för andra syföreningar i trakten kommo också och lämnade sina bidrag. Nog blev det sent, innan vi skildes, och inte skulle jag orka med det programmet varje kväll, men det var en minnesrik och god kväll.

I Linköping blev jag inbjuden att hålla ett föredrag vid underofficersskolan på Östgöta Luftvärnsregemente, och jag har haft glädjen att få besöka några folkhögskolor och kristliga ungdomsskolor i olika delar av vårt land.

I Östergötland fick jag glädjen gästa en baptistpastor, som berättade att han för ett par år sen fick ett par nummer av Ljusglimtar av en äldre dam. Han greps av vad han läste och prenumererade själv. Det ledde till att han ville veta mer, och så skrev han till expeditionen och bad dem skicka de böcker vi ha. Det var mycket roligt att träffa honom och hans fru och få tala i hans kyrka. Nu har han värvat många nya prenumeranter och fått ut många av våra böcker och bär ett varmt intresse för Guds verk i Mongoliet — alltsammans bara för att han kom att läsa ett par nummer av Ljusglimtar. Det här synes mig vara ett vittnesbörd om att Ni, kära vänner, som hjälpa oss med spridningen av tidningen ha åtagit Er en uppgift, som sannerligen ej är betydelselös. Och till dem av våra läsare som ej spara på tidningen ville jag säga: ge bort den då du läst den. Gud kan välsigna så enkla medel.

Men nu går min tanke också till alla andra kära vänner på alla de många platser mellan Ystad och Övertorneå som jag under denna tid fått gästa. Jag ville genom Ljusglimtar sända Er alla en hjärtlig hälsning och ett varmt tack för sist. Min hustru ville också sända med en hälsning och ett tack till de vänner som hon under ett par resor i Småland, Västergötland, Närke och Uppland fått förmånen att besöka under det gångna året. Det har glatt och inspirerat oss att se hur många av Er i innerlig förbön följt våra kära därute, särskilt vår vän Paul-Georg Svensson och hans familj under de svåra prövningar som de fått genomgå. Nu hoppas vi ju att våra kamrater snart är på hemväg. Men

då få vi så mycket mera tänka på och bedja för våra kära mongoler, som nu äro så helt avstängda från oss. Bed särskilt för gamla Nandji, Bårr och Sitena som stå som ledare för den lilla skaran därute. Och bed om öppna dörrar och vägar ditut igen.

Så önska vi Er alla mycken välsignelse under det nya året.

Meddelanden.

Strax innan detta nummer går i press når oss ett telegram, daterat 28 december och avsänt av våra missionärer i Peking. De tacka för det jultelegram vi sänt och skicka de varmaste hälsningar till släkt och vänner i hemlandet.

*

Vi ville i denna tidnings första nummer för 1946 tillönska alla läsare av »Ljusglimtar från Mongoliet» och alla vänner, förebedjare och understödjare av vår mission ett gott nytt år. I bibelns näst sista kapitel läsa vi följande Herrens ord: »Se, jag gör allting nytt». Vi önskade, att de orden skulle för oss alla som fått mongolmissionen lagd på våra hjärtan få lysa upp det nya året från dess början till dess slut. Vi vänta någonting nytt där ute på vårt fält. De brev vi fått från våra missionärer och som återfinnes på annat ställe i denna tidning ger oss långt ifrån någon ljus bild av ställningen där ute. De talar om att vägen upp till Mongoliet är stängd och att strider mellan de kinesiska kommunisttrupperna och regeringstrupperna förekomma längs den kinesisk-mongoliska gränsen. Det synes därför omöjligt för missionärerna, som nu alla äro i Peking, att komma upp till fältet före hemresan. Hoppet att läget skall ändras till det bättre på vårt fält lyser dock fram i deras brev.

Vi önskade att det skulle bli vårt gemensamma böneämne vid det nya årets ingång, att Gud snart ville öppna vägen ut till vårt missionsfält, så att de som nu vänta här hemma snart må kunna resa ut och avlösa de utarbetade och trötta som behöva komma hem.

Så må vi bedja, att Gud ville förnya och uppehålla de kristna mongolerna, som nu stå ensamma ute i sin hedniska omgivning.

Om detta få vi bedja i den förvissningen, att det är missionens Herre själv, som står bakom sitt löftesord: »Se, jag gör allting nytt». Han allena är det som förmår detta.

Till vår nyårshälsning ville vi också foga ett tack till alla våra vänner för trogen gemenskap i arbete, bön och offer under det år som gått.

Ett särskilt tack ville vi rikta till våra vänner, som även i år hjälpa oss att sprida vår tidning. Dagligen få vi nu mottaga prenumerationslistor. Det är en stor glädje för oss att få gå igenom listorna. Det blir som en hälsning då vi läsa de välkända namnen. De säga oss: Vi vill vara med eder och bära detta verk framåt. Många hälsningar och uppmuntrande brev ha vi fått mottaga i samband med prenumerationen. Ett hjärtligt tack till var och en. Breven vittnar om en innerlig kärlek till den gärning Gud anförtrott oss.

En del av våra vänner börja bli gamla och känna att de inte längre orka stå i som de önskade, då det gäller att sprida tidningen. För några dagar sedan fingo vi ett brev, som riktigt grep tag i våra hjärtan. En vän skriver: »Fröken Cecilia Wåag fyllde 89 år nyligen, och hon vill nu att jag skall bli prenumerantsamiare i hennes ställe. Jag är tacksam för hennes förtroende, och då jag tidigare är prenumerantsamlare för flera missionstidningar, så vill jag gärna göra vad jag kan för denna sak.» I hälsningen från denna gamla mongolvän och hennes omtanke om vår tidnings spridning mötte oss något av det kärlekens måste som aposteln Paulus talar om då han säger: »Kristi kärlek tvingar oss.»

Vi hänvisa till prenumerationsanmälan på annat ställe i detta nummer.

*

Missionär Joel Eriksson skriver följande, som har avseende på tiden före den japanska kapitulationen:

För en tid sedan kom genom »Missionsvennen» från en av de norska missionärerna i Kalgan ett sorgebud som smärtade mig som om en av våra egna medarbetare tagits från oss. Missionär Rekkebo skriver: »Förra söndagen miste Meng-Chiang (den av japanerna bildade mongol-kinesiska staten i inre Mongoliet) sin ledande man både utåt och inåt. Allas vår käre pastor Yao dog i tyfus 57 år gammal. Han blev smittad på en av sina ämbetsresor uppe på Svenska Missionens fält för tre veckor sen. Vi stå kvar i outsäglig smärta och med en väldig saknad i våra hjärtan. Han var av regeringen tillsatt uppsyningsman och stod som mellanhand mellan de världsliga myndigheterna och församlingarna. Han var vår biskop, och han var som en herde skall vara. Utom sina många andra göromål, som han trofast skötte,

Pastor Yao.

var han också styresman för vårt norska missionssjukhus här i Kalgan. Vi förstå ingenting. Vem skall ha hans plats? fråga vi. Men Gud ser vårt hjälplösa tillstånd, våra suckar och våra tårar, och han kan resa upp en ledare igen. Han begravdes i dag. Regeringen bekostade begravningen, och första delen av programmet var stelt och underligt. Men de anhörigas farväl av en avhållen vän och far var gripande. En väldig skara följde med till graven på den utländska kyrkogården. Vi utlänningar känner oss som en skara faderlösa barn. Pastor Wo Wang Yu förrättade jordfästningen. Vårt missionssjukhus var representerat av så många av oss norrmän och kineser som kunde komma ifrån, och vi hyllade hans minne med en vacker krans. Båda våra flaggor, både Meng-Chiang-flaggan och den norska ha hängt på halv stång hela dagen.»

Så långt diakon Rekkebo. Jag förstår deras känslor och deltar i sorgen och smärtan. Pastor Yao var en av de ädlaste och bästa kristna kineser jag mött. Då metodistmissionens stora för-

samling i Kalgan för många år sedan valde kinesisk pastor blev det Yao som korades. Han hade varit evangelist förut. Så följde många år av ett utomordentligt gott samarbete mellan missionärerna Söderbom och Williams och pastor Yao, tills de amerikanska missionärerna vid krigsutbrottet måste lämna Kina.

Vid våra besök i Kalgan var det alltid en glädje att se hur högt den grånade vännen Söderbom satte pastor Yao och den vördnad han å sin sida visade missionär Söderbom. — Ofta fick vi också hjälp av pastor Yao då det gällde att komma i förbindelse med de kinesiska myndigheterna i Kalgan. Aldrig såg jag honom överila sig. Hans vinnande leende var som en predikan och hans stillsamma, helgade väsen smälte ned hårda ämbetsmän, då de ibland ville hindra oss att på grund av oroligheterna resa upp till våra mongoler eller då de ville oskäligt beskatta våra förnödenheter vid tullen i stora porten i Kalgan.

De av våra kristna mongoler som någon tid fick studera i Kalgan, särskilt Enke Billek och Sitena satte också pastor Yao mycket högt. Då sedan japanerna drev fram enhetskyrkan i Mongol-Kina, gjorde de tydligen ett mycket gott val då de satte pastor Yao som ledare för alla de olika protestantiska missionernas församlingar inom hela detta område dit våra mongoliska församlingar också räknades med. Utan tvivel var det en mycket svår plats att stå som förbindelseman mellan den japanska ockupationsmakten och de innerst inne säkert mycket patriotiskt inställda församlingarna. Men att döma av missionär Rekkebos gripande ord måtte han ha lyckats bra.

Diakonen Rekkebos varmt erkännande ord om pastor Yao fyllde mig med glädje. Är det inte en stor tröst för oss missionsvänner, mitt i allt mörker som slår emot oss från så många håll dessa dagar, att se vad Gud kan göra, genom sina vittnen på missionsfälten. Yao är ett kraftigt bevis på evangelii omskapande kraft.

Ett annat glädjande vittnesbörd vill jag också få föra fram till Ljusglimtars läsare. Den förnämliga kinesiska tidskriften »The China Critic» skrev nyligen: »En av de många följder som detta krig har fört med sig, är erkännandet att de kristna missionärerna i Kina helt och fullt visat sig vuxna situationen. Missionärerna ha inte bara förkunnat det kristna budskapet med läpparna, men de ha med hela sin gärning gett oss ett klart bevis på vad den kristna kärleken betyder. De ha för all tid erövrat sig en plats i nationens tro genom att de blivit våra medbröder i den prövning som kommit över oss». Så långt den kinesiske skribenten.

Missionärerna ha under dessa år ofta fått så sitt säde under tårar, men mycket av säden har utan tvivel fallit i en förberedd och god jord, och vi se i tro och förtröstan fram mot stora skördedagar för Guds rike, slutar missionär Eriksson.

Influtna missionsgåvor.

November månad		*Januari-november månader.*	
1944	1945	1944	1945
6.924: 12	7.768: 16*	79.998: 46	74.466: 76**

* Därav till hem- och utresor 865: —.
** Därav till hem- och utresor 12.176: 87.

Redovisning.

OKTOBER MÅNAD.

Forts.

Nr 1976 »E», till V. Almquists hemresa 200 kr; nr 1977 Mongolgruppen i Strömsund gm V. E., till hem- och utresor 20 kr; nr 1978 A. L., Lidköping 10 kr; nr 1979 A. H., Skattungbyn 5 kr; Kollekt vid kvällssyföreningen i Stockholm 7: 55; nr 1980 S. L., Vänersborg 5 kr; nr 1981 E. N., Jönköping 100 kr; nr 1982 E. E., Stockholm 40 kr; Box 726, Degerfors till hem- och utresor 3 kr; A. G., Stockholm till d:o 5 kr; nr 1983 Mongolgruppen i Åtvidaberg m. O. A., 18 kr; nr 1984 A. G., Stockholm 10 kr; C. G. P., Norrköping 10 kr; nr 1985 A. S., Höganäs till hem- och utresor 20 kr; nr 1986 O. K., Jämshögsby 10 kr; Kollekter och gåvor gm E. Bohlin: Högsbo 11: 20, Glommersträsk 16: 50, Högbränna 58 kr; Aspliden 20: 90, Arvidsjaur 26: 50, Adak 47: 10, Kvorbuvare 19: 05, Jörn 33 kr, Finnforsfallet 29: 75, Sandberg 41: 70, Norra Strömfors 120 kr, Klockarberget 57: 90, Svanström 34 kr, Stavaträsk 39: 50, Kankberg 26 kr, Ersmark 77: 55, Kusmark 38 kr, Kåge 98: 05, H. o. G. L., Kåge 10 kr, Frostkåge 53: 40, M. L., Frostkåge spbm 15 kr, Östanbäck 34 kr, Medle 100 kr, Bergsholmen 27: 30, Skelleftehamn 19: 80, H. M., Skelleftehamn 50 kr, Myckle 65: 65, Skellefteå 436: 80, M. L., Skellefteå 50 kr, Gråberg 40: 75, Björkliden 25: 25, Granbergsträsk 27: 90, Missenträsk 32: 50, Ulbergsträsk 61: 30, Granberg 64 kr, Nyholm 38: 15; nr 1987 A. H., Svalöv till familjen Svenssons hemresa 25 kr; nr 1988 E. L., Stockholm »Tacksamhetsgåva» till hem- och ut-

resor 10 kr; nr 1989 Ö. Ljungby-Stidsvigs missionsförening gm G. S., 40 kr; Kollekt vid syföreningen i Stockholm till Frideborg Svenssons underhåll 16:85; nr 1990 E. B., Göteborg till hem- och utresor 5 kr; nr 1991 A. H., Svalöv till Frideborg Svenssons hemresa 10 kr; nr 1992 T. S., Skillingaryd 5 kr; nr 1993 S. S., Selånger 5 kr; nr 1994 H. P., Sandbäck till hem- och utresor 2 kr; A. Filipstad 100 kr; nr 1995 E. G., Gällstad 10 kr; nr 1996 A. G. T., Toftbyn 4 kr; Kollekt vid samkväm å Margareta, Stockholm, vid red. Hjelm-Larsens besök 141:55; nr 1997 E. A., Degerfors till hem- och utresor 5 kr; nr 1998 A. B., Mönsterås till d:o 5 kr; nr 1999 Mongolkretsen i Malmö gm E. R., till Anders Marthinsons underhåll 150 kr; nr 2000 Onämnd, Luleå till hem- och utresor 500 kr; L. H., Klågerup till Elsa Bengtssons utresa 10 kr; nr 2001 »Anna och Alma till minne av vår bror» 100 kr; nr 2002 D. J., Nässjö gm d:o till Anton Karlssons minne 5 kr; nr 2003 L. M., Öjervik 10 kr; Kollekter och gåvor gm Joel Eriksson 12/9—17/10: Vänge 16:10, Buttle 15 kr, Ganthem 46:17, Kräcklingbo 14:07, Visby missionskyrka 60 kr, Sanda 118:31, Mästerby Kyrkl. syförening 25 kr, Västergans gamla d:o 10 kr, d:o nya syförening 10 kr, Attlingbo 50:09, Västerhejde 29 kr, Visby 39:05, Betel, Nysätra 47:71, E. M. Kungsåra 10 kr, Torstuna 46:65, d:o 8:08, Fjärdhundra 29:73, S. Ä., Torstuna 50 kr, Kjula 48:49, Eskilstuna K. F. U. M., 90 kr, Lotorp 28 kr, Finspång 83:46, Rejmyra 55 kr, Från tacksam 75-åring 100 kr; nr 2004 G. J., Ransta 10 kr; nr 2005 B. J., Höör 20 kr; nr 2006 Mongolvännerna i Borås till Svea Marthinsons underhåll 270 kr; d:o till d:o privat 25 kr; nr 2007 B. o. F. M., Borås julgåva till familjen Persson 20 kr; nr 2008 A. P. E., Stockholm 100 kr; Kollekt vid kvällssyföreningen i Stockholm 6:25; nr 2009 O. D., Hökerum till hem- och utresor 10 kr; nr 2010 B. N., Katrineholm till d:o 30 kr; nr 2011 S. G., Medalby: »I st. för blommor vid Selma Gabrielssons bår» till d:o 103:75; nr 2012 H. I., Höglandstorget till d:o 20 kr; nr 2012 b Ungdomsföreningen Febe gm. S. K., Järpen 50 kr; nr 2013 J. K., Karlshamn 25 kr; A. M., Bromölla 100 kr, d:o till hem- och utresor 200 kr; L. P., Stockholm till M. o. F. Persson 10 kr; nr 2014 Systr. J. Runhällen till hem- och utresor 100 kr; nr 2015 U. A., Offerdal 20 kr; nr 2016 M. J., Karlskoga till hem- och utresor 10 kr; J. M. O., Stockholm 10 kr; nr 2017 O. J., Börstig 10 kr; nr 2018 O. R., Tyringe 50 kr; nr 2019 S. o. M. S., Östersund till hem- och utresor 50 kr; nr 2020 Th. R., Ålsten till d:o 25 kr; Kollekt vid syföreningen i Stockholm till Frideborg Svenssons underhåll 24:25; nr 2021 A. N., Örebro »Tack till Gud på 75-årsdagen» till hem- och utresor 50 kr; nr 2022 I. N., Snyten »en minnesblomma på Augusta Lönnqvists, grav till d:o 50 kr; nr 2023 M. E., Smål. Taberg till d:o 35 kr; Överskott vid ungdomsmöte å expeditionen 20:75.

Summa Kronor: 8.498:46.

NOVEMBER MÅNAD.

Nr 2024 K. M. A., Stockholm, pensionskassa till G. Ollén 143:75; nr 2025 E. N., Göteborg till hem- och utresor 10 kr; nr 2026 S. B., Spånga till d:o 2 kr; nr 2027 D. H., Lillhagen 5 kr; nr 2028 Mongolvänner i Jönköping gm. R. A., 65 kr; O. A., Mölndal 25 kr; Onämnd 10 kr; Nemo 10 kr; nr 2030 E. W., Sandhamn 10 kr; nr 2031 M. S., Torsås 4 kr; nr 2032 E. K., Djursholm till hem- och utresor 75 kr; nr 2033 S. Ö., Lycksele till d:o 5 kr; H. S., Hässleholm 5 kr; nr 2034 E. O., Gökhem till hem- och utresor 15 kr; nr 2035 C. J., Rossön till d:o 10 kr; nr 2036 E.

A., Borås julgåva till missionärerna 10 kr; nr 2037 Legat enl. fröken Emma Arfwedssons Stockholm testamente gm. H. o. L., 200 kr; nr 2038 A. B., Stockholm 20 kr; nr 2039 H. J., Runhällen 11 kr; nr 2040 Onämnd 50 kr; nr 2041 C. G. P., Norrköping 200 kr; nr 2042 Efterskörd från mongolstund i Borås gm. K. R. till Svea Marthinsons underhåll 35 kr; Onämnd 6 kr; nr 2043 E. L., Billeberga till hem- och utresa 25 kr; nr 2044 C. S. K., Bankeryd 3 kr; D. Ö-k, Stuvsta 5 kr; Kollekter och gåvor gm M. Havermark: Falköping 260:60; nr 2046 Onämnd 1000 kr; Alingsås 25 kr; resebidrag Göteborg 75 kr; nr 2047 A. J., Fliseryd till hem- och utresor 100 kr; nr 2048 gm d:o: syföreningen i Fliseryds missionsförening 27 kr; nr 2049 E. N., Göteborg 3 kr; nr 2050 E. N., Klippan till hem- och utresor 10 kr; nr 2051 Mongolvänner i Nävlinge gm. M. M., 170 kr; nr 2052 Kvidinge kyrkl. ungdomskrets gm. E. B., 25 kr; nr 2053 S. J., Borås till hem- och utresor 10 kr; nr 2054 Munkaljungby Betlehemsförening gm. M. B., 25 kr; nr 2055 A. J., Eslöv 10 kr; nr 2056 Tofteryds kristl. ungdomsförening gm. E. B., 25 kr; nr 2057 Mongolgruppen i Strömsund gm. W. E., 20 kr; nr 2058 T. o. J. E., Överhörnäs, julgåva till mongolkristna 25 kr; nr 2059 a S. A., Borås 10 kr; nr 2059 b T. B., Örkelljunga till hem- och utresor 10 kr; nr 2060 N. E., Göteborg till d:o 5 kr; nr 2061 R. B., Käringberget till d:o 5 kr; nr 2062 Mongolvänner i Ulricehamn gm. E. J., till Anders och Svea Marthinsons underhåll 228 kr; Klara församl. Stockholm, söndagsskola gm. S. H-k 20 kr; Kollekt vid syföreningen i Stockholm till Frideborg Svenssons underhåll 19:50; Kollekt vid offermötet i Betesdakyrkan, Stockholm 487:45, tillägg till d:o 33 kr; L. H., spbm 21:55; nr 2063 Mongolvänner i Borgstena gm A. A., 10 kr; nr 2064 A. B., Kristianstad 25 kr; nr 2065 A. G., Stockholm 10 kr; nr 2066 Tostarps missionsförening gm. A. J., 60 kr; nr 2067 M. A., Tärnsjö 10 kr; nr 2068 Mongolkretsen i Lund gm. I. L., 800 kr; nr 2069 Missionskyrkans ungdomsfören. i Kristianstad gm. A. N., till Svea o. Anders Marthinsons underhåll Kollekt fr. friluftsmöte i Fjälkinge 15 kr; nr 2070 S. S., Finland gm. E. S., 25 kr; nr 2071 M. A., Lilla Harrie till hem- och utresor 10 kr; nr 2072 Avlidna E. Andersson gm. K. T., Klippan till P-G. Svensson prisat 50 kr; nr 2073 N. N., Stockholm till Sedjin Battos underhåll 60 kr; H. K., Stockholm julgåva till D. Hansen 10 kr;

Varmt tack till varje givare!

»Det är ingen åtskillnad mellan jude och grek; alla hava ju en och samme Herre, och han har rikedomar att giva åt alla som åkalla honom.» Rom. 10: 12.

Ljusglimtar från Mongoliet

— 26:te årgången —

ORGAN FÖR SVENSKA MONGOLMISSIONEN.

Redaktör: *J. M. Ollén.* Ansvarig utgivare: *Magnus Havermark.*

Prenumerationspris kr. 2: — per år.

Prenumeration direkt genom expeditionen, Brunnsgatan 4, Stockholm.

Tel. 10 62 05. Postgironummer 51015.

Ljusglimtar från Mongoliet

Ljusglimtar från Mongoliet har med föregående nummer avslutat sin 26:te årgång. Svenska Mongolmissionen är nu 48 år gammal.

Svenska Mongolmissionen har nu senast haft en mörk och tung tid, beroende på det japansk-kinesiska kriget, som tvingat våra missionärer att i förtid lämna det arbetsfält, där de utfört ett så idogt och av Gud välsignat kärleksarbete. Sent omsider se vi nu gryningen till en ny dag. I och med Japans kapitulation hoppas vi, att så småningom en ny fredlig ordning skall komma till stånd därute. Vi vänta, att Ljusglimtar från Mongoliet i år skall få bära bud om en stabilisering i de yttre förhållandena på vårt fält och i samband därmed en ny missionsperiod med nya välsignelser.

Redaktionen tackar sin läsekrets för oegennyttigt och uthålligt stöd i det gångna. Många av våra läsare ha blivit tidningens vänner, som hängivet främjat dess spridning. Endast så har Ljusglimtar kunnat år ifrån år öka sin upplaga. Vår förhoppning är, att våra vänner ej heller vid detta årsskifte skola lämna Ljusglimtar i sticket utan än en gång dra sitt strå till stacken.

Tidningen utkommer under år 1946 i samma format och till samma billiga pris — 2 kronor — som hittills. Ljusglimtar rekvireras endast genom Svenska Mongolmissionens expedition, Brunnsgatan 4, Stockholm. Med föregående nummer av tidningen följde ett inbetalningskort, där också plats är beredd för en extra gåva till missionen att insändas samtidigt med prenumerationen. Skriv namn och adress tydligt å denna blankett. Och prenumerera snarast möjligt!

Envar som samlar prenumeranter får vart sjätte exemplar gratis.

Den som samlar fem n y a prenumeranter får dessutom som extra gåva en synnerligen intressant och aktuell bok, den av redaktör Lundahl redigerade boken »I egna händer», där ett stort antal missionärer medverka med skildringar av bemärkta infödda medarbetare. Det är en bok, som i pressen fått ampla vitsord och som låter läsaren stifta en ingående bekantskap med en rad kända och märkliga gudsmän som Twoldo Medhen, Marcus Cheng och andra.

Ljusglimtar beder sin läsekrets att även vid detta årsskifte göra sitt bästa för tidningens spridning.

Stockholm i januari 1946.

Redaktionen av Ljusglimtar från Mongoliet.

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1946

76156

Ljusglimtar från Mongoliet

TIDSKRIFT FÖR SVENSKA MONGOLMISSIONEN

N:r 2	EXPEDITION: Brunnsgatan 4, Stockholm	Febr. 1946

»Jag hade så när glömt nåden.»

En ung man, en av våra missionärskandidater stod nyss inför en skara missionsvänner här i Stockholm. Han vittnade om, hur han kommit ned i oro och missmod i anledning av budskapen från Kina, där förhållandena syntes vara kaotiska och utsikterna till varaktig fred inom vårt fält tedde sig ovissa. Då hade han emellertid kommit att tänka på nåden, Guds nåd, som kan allt förvandla. »Mitt fel var», sade han, »att jag så när hade glömt att räkna med nåden».

Där sitter det. Vi glömma att se på nåden. Precis som Jesu första lärjungar se vi mera på det upprörda havets brusande vattenmassor än vi se in i Frälsarens lugna, milda ögon. Vi förskräckas. Men Jesu stämma ljuder förebrående emot oss: »Varför rädens I? Haven I ännu ingen tro?» — »Klentrogne, varför tvivlade du?»

Ofta och påtagligt har vår mission i det gångna fått hjälp av Gud. Och ändå vill gärna oro gripa oss, när de yttre händelserna inte riktigt följa den linje vi räknat med. Vi glömma ständigt på nytt vad Frälsaren ändå ständigt manar oss att besinna: detta att alltid räkna med Gud, hans nåd och hjälp. En enkel sak. Men så svår att komma ihåg. Låt oss öva oss i denna konst och aldrig glömma att alltid — och på allvar — ta Guds nåd med i räkningen. »Herrens högra hand kan allting förvandla.» »Nedåt sträcka sig hans eviga armar.» »Sade jag dig icke att om du trodde skulle du få se Guds härlighet.»

»Han sitter så högt, men ser ned så djupt.» Ja, så djupt, att hans blick och hans kärlek famna också oss och alla våra behov, vår mission och alla dess behov.